

ÍNDEX

Inici	9
2014	
Panoràmica del cel (bona nit).....	39
<i>Ground zero</i> / l'amor no existeix	61
Falta d'espiritualitat	77
El <i>crack up</i>	133
2015	
Hivern.....	137
Estiu.....	145
2016	
Els amants paral·lels (final)	151

ERA LA TERCERA VEGADA QUE ANAVA a veure-la i estava visiblement molesta. Només obrir i ja em va fer una ganyota de menyspreu.

—Què vols ara?

—Vinc a buscar una cosa que em vaig deixar. Crec.

—No t'has deixat res. Ja no hi ha res en aquest pis que sigui teu. Ho vam mirar junts l'última vegada. Et vaig dir que no et presentessis sense avisar.

—Per què? Ja estàs amb algú altre?

Entro a dins de l'apartament i em quedo de peu uns instants al mig del saló per veure si ha fet algun canvi substancial des de la darrera vegada que vaig ser allà. Cada vegada em pertany menys el passat que compartíem. A primera vista sembla que tot estigui igual. Però no puc parar d'imaginar-la amb un altre, al sofà, al llit, mirant una pel·lícula. Rient. Fent-se carícies. És insuportable.

Vaig directament cap a les habitacions.

—Què busques? —diu ella bruscament perseguint-me, volent-me impedir el pas— A on vas?

—Aquí —dic agafant un disc —és el que volia.

—Me'l vas regalar pel meu aniversari.

—Et vaig regalar moltes coses. La felicitat —per exemple— però a tu t'és igual.

—Eh, Marc! —diu cridant— és que no saps el que significa una ruptura?

Em quedo en silenci i llanço una mirada al seu llit. Està desfet. Tot sembla estar en ordre. La seva roba està desordenada per l'habitació. No hi ha signes de ningú més.

—Ves-te'n.

—Estàs veient a algú? —dic per darrera vegada.

—Ves-te'n. Ja.

* * *

—No vull saber si està amb ningú més. No em tornis a parlar d'ella. Encara que sembli en algun moment que ho vull saber —dic—. No ho vull saber. Mai.

—Mai?

—Mai. D'acord?

—D'acord.

Dos tasses de cafè amb llet fumegen a sobre de la taula. En Paul mira per la finestra, distretament. Després em torna a mirar i llavors sento la seva mà a sobre de la meva espatlla, que no sap molt bé com, però intenta donar-me ànims.

—Està bé, està bé. No passa res. He de fer alguna cosa amb la meva vida.

—Sí.

—Vull dir, deixar de fer treballets i coses puntuals i començar a... no ho sé. Viure una vida adulta. Normal.

—Quin disc era?

—Què? Com?

—Que quin disc era. El que has anat a buscar?

—De debò m'estàs preguntant això?

—Sí. Em tenia encuriosit. Perdona.

—No té importància el disc —dic amb mal humor—. És a dir, m'estàs escoltant?

En Paul mira el terra de la cafeteria.

—Sí, sí.

—Doncs no ho sembla. Et deia que... m'agradaria per una sola vegada tenir un treball decent.

—Té sentit.

Em quedo un moment en silenci. Diversos pensaments em venen al cap, d'una manera desordenada, caòtica. No podré oblidar-la. Sé que no podré. Cada ruptura és igual, però cada ruptura no deixa de ser diferent. Em vaig prometre que no em tornaria a passar, em repeteixo per dins.

—No sé si podré oblidar-la —dic en veu alta.

—La vida és canvi.

—Ja ho sé.

—Les coses van i venen.

—Ja.

—Les relacions sempre són les mateixes tot i ser diferents.

—Sí.

—Tu, ets la mateixa persona tot i ser-ne una altra.

—D'acord. Ja està. Ja ho he entès.

—Ella ja no hi és.

—Em sents?

—Has de seguir endavant.

No sé si podré oblidar-la, em repeteixo per dins. Però en Paul té raó. Sempre és el mateix. Sigui qui sigui la persona de la qual t'estàs separant, el més traumàtic és la ruptura en si. La manera absurda de dir a una persona que ja no necessitem que formi part de la nostra vida, i que tampoc ens passarà res greu si no la tornem a veure mai més. Més o menys és així com ho veig.

En Paul aixeca la mà i demana una mica de llet pel seu cafè. La cambrera s'apropa i li somriu. No deixa de ser la seva feina. En Paul, com que és el client i ella li ha de somriure, ho aprofita per somriure-li i dir-li alguna cosa de les que solen dir els homes a les cambreres o a qualsevol dona que estigui servint-los i obligada a somriure'ls.

—Res més? —pregunta la noia educadament dirigint-se a mi.

—No. Gràcies.

En Paul la segueix amb la mirada mentre ella torna darrere la barra.

—Quan ens vam conèixer era una flor.

—Què?

—Una flor. Jo creia que era diferent de totes les dones que havia conegut i ella creia que jo era diferent de tots els homes que havia conegut.

En Paul beu a petits glops de la seva tassa, mirant cap enfora, lleugerament incòmode.

—I ara soc un més. Pitjor que el primer desconegut que es trobi pel carrer.

En Paul deixa la tasetta a sobre de la taula i la mira, sense dir res, i després em mira a mi.

—Quan la vaig conèixer reia tota l'estona. I el pitjor és que ara també reia, però només amb els altres. Mai quan estava amb mi.

—Has d'oblidar-te d'ella.

—Com se suposa que has d'oblidar algú? Vull dir, tu creus que els nostres avis tenien el problema d'haver d'oblidar gent constantment?

—Les coses van i venen. Res no és definitiu.

—Ja ho has dit.

—Has de trobar una feina de veritat i buscar una altra dona. O dos, inclús. Dos millor. Hem de sortir —diu amb un somriure d'orella a orella.

—A vegades penso que em vaig equivocar d'estudis. Havia d'haver estudiat una altra carrera. Com tu.

—En això tens raó.

En Paul no ha estudiat lletres. En Paul no ha escrit tampoc una novel·la dedicada al seu primer amor ni ha publicat un parell de llibres de relats. En Paul no ha passat

mai gana ni li han faltat els diners. De fet, és molt probable que m'inviti al cafè que hem pres. Quan ens veiem acostuma a tenir aquesta mena de detalls perquè sap que jo sí que he fet totes aquestes coses que ell no ha fet. En Paul treballa en una empresa des que va sortir d'Esade, després que anéssim a la mateixa escola. Era un camí ben senzill. Un vuitanta per cent dels meus companys el van seguir amb resultats similars als del Paul. Cap d'ells s'hi va trencar gaire el cap. Jo sí. Durant un temps, però, em va semblar que la meua vida era molt més excitant que la del Paul o que la de qualsevol dels meus companys de classe. Vaig estar un temps vivint a París, un temps a Londres, i després vaig tornar a Barcelona. Llavors va ser quan es va torçar tot. Teòricament ja no tenia "l'edat" per seguir vivint "al dia", però no sabia com fer-ho d'una altra manera. Durant un temps, en Paul m'ha envejat. Per les noies que he conegut. Per les festes a què he anat. Pels meus dies, indiferents els uns dels altres. Per l'absència d'obligacions. Però això va a temporades. No m'enveja ara, això segur. I, de fet, és probable que aquesta conversa que tenim l'estigui avorrint o incomodant. Però l'entenc. Hi ha dues tendències a la nostra societat: no dir res i dir-ho tot. No se sap com, ni exactament de quina manera, però són les dues bases. Les espines dorsals del nostre estar-en-el-món contemporani. Una vegada em vaig adonar que hi havia gent que només em veia per explicar-me els seus problemes, i que un cop jo ho tolerava, mai més es tornava a parlar d'una altra cosa. La gent no parla. Però quan parla, parla molt.

I la gent parla d'amor. Encara que no sé si s'hauria de seguir utilitzant la paraula "amor". Sigui el que sigui, no estic segur que segueixi sent amor.

—Abans un amor et donava per fantasiejar durant tota una vida. O podies casar-te amb la persona equivocada, però sempre hi havia un amor de veritat. Quin és el nostre amor de veritat?

En Paul no sembla que tingui la intenció de contestar-me. Ha adoptat l'estratègia d'escoltar-me. Passivament. Estic segur que desitjaria ser en un altre lloc. Però m'escolta. És el meu amic.

—Només tenim una suma de “coses”, a les quals diem “amors”. Una suma absurda de gent que diem haver estimat.

—Tranquil·litza't. Aquest cap de setmana sortim. Crec que podré sortir més d'hora. Et passaré a buscar. Farem alguna cosa divertida.

—No tinc ganes de sortir.

—Coneixerem gent nova.

—No tinc ganes de conèixer ningú.

—Sí que en tens. Follaràs. Et relaxaràs. Veuràs les coses d'una altra manera.

—No vull follar amb ningú —em quedo uns segons en silenci—. Quan ens vam conèixer ella era molt més naïf que ara.

—Tu creies que era més naïf.

—Em pensava que jo era més intel·ligent. I que ella em seguia.

—Això creies. Follar. Oblida't d'ella. No serveix de res pensar-hi. Ja has anat a casa seva i t'ha fet fora. Què més vols? Quina altra prova? No pot ser més clar: li agradaves i ja no li agrades.

Tan simple, tanta raó. Em sento com un objecte llençat a les escombraries. He de trobar una feina. Diuen que quan fracasses en l'amor has de dedicar-te més que mai a la feina. Però no diuen què s'ha de fer quan no tens cap ocupació fixa. En Paul podria tenir una d'aquestes ruptures. Tot i que solen ser les revistes femenines les que donen aquesta classe de consells sobre com superar una ruptura, també és vàlid per al públic masculí. En Paul podria entrar a l'oficina més d'hora que ningú i sortir-ne l'últim per tal de no tenir gaire temps per pensar. A casa, demanar menjar

ràpid per telèfon al xinès de sota casa i emborratxar-se al sofà del menjador mirant la tele a les fosques per perdre la consciència fins al matí següent. Podria fer aquesta mena de coses. Però jo no. Les revistes femenines no contemplan casos com el meu. La meva vida no em permet adoptar aquesta mena de mesures, cosa que ho torna tot una mica més difícil. I no parlem de la falta de diners.

—Li agradava estar amb un escriptor. Que li escrivís poemes. Li agradava que li toqués la guitarra. Però després ja no suportava ni veure'm escriure ni sentir-me tocar la guitarra.

—Ja coneixes una de les meves normes bàsiques de convivència: no convisquis mai amb ningú.

—Gràcies. Ja la sabia.

Però jo hi vaig conviure. Arriba un moment a la vida que per molt que hakis decidit que no aniràs a viure amb cap altra parella, que seguiràs reservant-te el dret de la soledat i l'agradable intimitat del teu pis, acabes fent-ho. Et tornes a enamorar o el que sigui i llavors les coses es compliquen. Perquè les il·lusions d'avui són les frustracions de demà.

—Saps com n'és de difícil viure amb algú que et fa el buit? Abans, quan li parlava de coses m'escoltava. Ara, quan li explicava coses sobre el que estava escrivint o llegint, no deia res. M'escoltava en silenci. Deixava que les meves paraules s'ofeguessin i com que jo esperava una resposta que no arribava, la conversa moria. Això era el que passava. Una tortura.

—Si era tan horrible perquè no te n'alegres que s'hagi acabat? És el que no entenc.

—És una pregunta idiota. És clar que era horrible, però l'estimava. Després, amb els altres sí que reia i es divertia. A mi em tocava tota la resta. Paul?

—Què?

—Promet-me que si alguna vegada trobo una dona que estigui molt bona i que em folli com una deessa...

—Com una deessa?

—Com déu, i que sigui excepcional, que folli com una lleona i que em juri amor etern... si alguna vegada torno a conèixer a una dona així, vull que sense pensar-t'ho dues vegades em fotis una bona hòstia a la cara. M'estalviaràs molts disgustos.

—Promès.

—Desitjaria que algú m'ho hagués fet quan vaig conèixer la Míriam. Sé que soc intel·ligent, però saps que això no hi té res a veure.

—Tranquil, ho he entès. No et preocupis.

—Vaig al lavabo. Estic marejat —dic mirant per primera vegada la meva tassa de cafè. No n'he begut gens i està totalment fred. Me n'havia oblidat completament. En Paul tampoc m'ho ha fet saber en cap moment.

Quan torno del lavabo el veig fent-me senyals amb la mà des de fora. Ja ha pagat, tal com imaginava que faria (sempre ho fa), i està fumant un cigarret. Quan surto l'apaga contra el terra, enrabiad, abans d'haver-ne fumat la meitat.

—He de deixar de fumar.

El miro quan diu això i de sobte em sembla molt còmic. I ric.

* * *

Durant els últims mesos havia estat treballant en una botiga de sabates. Va ser molt senzill que m'agafessin; un dia vaig anar-hi amb la Míriam per comprar unes sabates que havia vist a l'aparador mentre passejava, i al moment de pagar vaig recordar que tenia el currículum a la butxaca del darrere dels pantalons. Recordant-ho, mentre el dependent esperava que li donés els diners, vaig treure els papers arrugats i els vaig deixar a sobre el mostrador.

—Què és això?

—És el meu currículum.

L'empleat es va quedar uns segons mirant fixament els papers.

—Em dones les sabates?

—Tingui.

—Moltes gràcies.

En aquella època jo encara li agradava a la Míriam i això repercutia molt positivament en el meu estat d'ànim. Passejava amb alegria, amb la bossa en una mà i l'altra a la seva cintura. Els carrers em semblaven plens de vida i qualsevol nimietat era digna de la meva atenció: un ocell que volava d'una branca a una altra amb una mica de menjar al bec, una zona de plantes especialment florida, qualsevol cosa. Ella m'escoltava, i s'esforçava a trobar aquesta bellesa en el que jo li mostrava.

L'endemà mateix d'anar a la botiga, em va despertar el timbre del telèfon. No tenia per costum (i encara no el tinc) respondre al telèfon al matí, però aquell dia ho vaig fer per instint. Imagino que era perquè el sol entrava càlidament a l'habitació i arribava fins als peus del llit; la idea que res dolent podia passar en un dia tan perfecte.

Una dona, a qui després hauria de sofrir durant mesos, però que en aquell moment em va semblar la mar de simpàtica i agradable (inclús, recordo, atractiva en algun moment), em va preguntar si encara volia treballar per a ells.

—Ens agradaria fer-li una entrevista. Quan li va bé?

—Avui mateix. No tinc res a fer —vaig dir alçant-me del llit i anant fins a la cuina per fer-me un *espresso*. Vaig agafar una de les càpsules del pot de vidre i la vaig ficar a dins de la màquina. En pocs segons, la llumeta havia deixat de pampalluguejar i premia el botó. No hi havia res com una bona notícia per començar el dia. I si a la notícia se li sumava una tassa de cafè, encara millor.

© Àlex Reig Biosca, 2018
© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2018
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: abril de 2019
ISBN: 978-84-1303-079-1
DL: L 222-2019
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.